

No funciono amb la lògica de la raó

Un relat de: [llamp!](#)

No funciono amb la lògica de la raó,
ni amb la raó de la lògica.

Allò que funciona en mi és mancat
de tota lògica i raó empírica.

Em manca seriositat i raciocini,
perquè sóc fúria desfermada i desbocada,
perquè sóc ferreny amb l'odi del capquadrat.
Sóc massa voluble com per agenollar-me
davant la incontestable ciència matemàtica.
Sóc massa reticent a mostrar debilitats
com per renunciar a la meva insulsa realitat.

.*-

No funciono amb el raciocini insolent,
ni amb la insolència de la postveritat.

Allò que em fa funcional és la transgressió
del que no és correcte, ni acceptable.

Em sobra ironia per escriure relats,
perquè sóc font que brolla,
perquè sóc rebec amb la formalitat.
Sóc massa senzill com per renunciar a la dita,
que es creix amb la tradició inhòspita.
Sóc massa oposat a la estultícia administrativa
com per dificultar-ne el saber fer.

.*-

No funciono amb el vector de la punteria,
ni amb la puntualitat de l'hora atòmica.

Allò que em fa funcional és l'exageració
de tota la càrrega emocional i insubmissa.

Em són suficients les gestes per sincerar-me
perquè sóc un flagell de la hipocresia,
perquè sóc com un frugal sentit de la responsabilitat.
Sóc massa opulent en l'ambició de les coses,
que satisfan les meves ànsies de companyia.
Sóc massa carent d'afecte personal,
tant com per dir que no em sento estimat.

.*-

No funciono amb la ciència com a estandart,
ni amb l'estandart dels científics bojós.

Allò que em representa quan em llevo al matí
és la manca, fefaent, de voluntat per canviar.

Em retroalimenta la idea de sentir-me observat,
perquè sóc el blanc de les meves crítiques,
perquè m'infringeixo el dolor del massoquista.
Sóc massa patidor com per assumir la pesquissa,
que ha de fer judici a la meva capacitat.
Sóc massa insegur com per afirmar els meus drets
que han de donar-me, excelsos, la justa mesura.

.*-

Funciono amb els ideals fets pragmatisme,
i amb l'empenta del jove inexpert i desinhibit.

Allò que em no em fa funcional és la indecisió
i la tendència a dubtar de l'eternitat.
Em commou l'interès en el progrés tecnològic,
perquè vull ser punta de llança del bit,
perquè em sento meravellat pel miracle.
Sóc massa poc atent a les giragonces del futur,
que em passa la mà pel davant, recriminant-me.
Sóc massa poc present en la congruència verbal,
mentre guaito els núvols de l'optimisme avançar.